การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567

Synthesis of Research on Teaching Thai Language for Communication at the Higher Education Level, 2007–2024

สุนารี ฝีปากเพราะ[1] และ ทรงภพ ขุนมธุรส[2]
Sunaree Feepakproe & Songphop Khunmathurot
Received: July 28, 2025/ Revised: December 9, 2025/ Accepted: December 11, 2025

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2567 และเพื่อวิเคราะห์แนวโน้มรวมทั้งข้อสังเกตจากงานวิจัยดังกล่าว งานวิจัยที่นำมาศึกษาเป็นงานวิจัยและวิทยานิพนธ์จำนวน 10 เรื่อง สืบค้นจากฐานข้อมูล ThaiLIS โดยดำเนินการตามขั้นตอน คือ 1) สำรวจและรวบรวมข้อมูลงานวิจัย 2) จัดทำตารางบันทึกข้อมูล 3) วิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูล พร้อมคำนวณค่าความถี่และสถิติพื้นฐาน ผลการสังเคราะห์พบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เป็นงานวิจัยเชิงทดลองและกึ่งทดลอง จัดทำโดยสถาบันอุดมศึกษาจำนวน 9 แห่ง มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยที่หลากหลาย 7 ลักษณะ ได้แก่ การเปรียบเทียบหรือสร้างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การสร้างและพัฒนานวัตกรรม การสำรวจความคิดเห็นและความพึงพอใจ การหาประสิทธิภาพและประสิทธิผลของนวัตกรรม การศึกษาปัญหาและความต้องการ ตลอดจนการเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการ กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่คือนักศึกษาระดับปริญญาตรี ทั้งชาวไทยและต่างชาติ โดยใช้วิธีการสุ่มหลายรูปแบบ เครื่องมือวิจัยที่ใช้บ่อย ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ และ

[1] อาจารย์ คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ (Lecturer, Faculty of Education, Phetchabun Rajabhat University), Email: Sunaree.fee@pcru.ac.th

[2] ผู้ช่วยศาสตราจารย์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร (Assistant Professor, Faculty of Education, Naresuan University), Email: songphopk@nu.ac.th

แบบสอบถาม ส่วนสถิติที่นิยมใช้ เช่น ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน t-test และการหาค่าประสิทธิภาพตามสูตร E_1/E_2

สำหรับการวิเคราะห์แนวโน้ม พบว่าจำนวนงานวิจัยมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่อง โดยมีผลงานมากในช่วงปี พ.ศ. 2550–2560 แต่ไม่พบงานใหม่ในช่วง พ.ศ. 2561–2567 ข้อสังเกตสำคัญคือ งานวิจัยส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับการสร้างและพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน รวมถึงการประเมินประสิทธิภาพของสื่อการสอน ขณะที่งานวิจัยที่มุ่งศึกษามิติของผู้เรียน เช่น แรงจูงใจ (motivation) เจตคติ (attitude) และประสบการณ์การใช้ภาษาในบริบทจริง (communicative context) มีจำนวนน้อยมาก ประเด็นหลักที่สะท้อนจากผลการสังเคราะห์จึงอยู่ที่ “ความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนานวัตกรรมการสอนกับการทำความเข้าใจผู้เรียนในฐานะศูนย์กลางของการเรียนรู้” ซึ่งเป็นช่องว่างทางวิชาการสำคัญในช่วง พ.ศ. 2550–2567 การสังเคราะห์ครั้งนี้จึงชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นในการส่งเสริมงานวิจัยที่ครอบคลุมทั้งมิติของนวัตกรรม การประเมินผล และการสำรวจความต้องการของผู้เรียน เพื่อพัฒนาการจัดการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาให้มีความสมดุลและยั่งยืนมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ: การสังเคราะห์งานวิจัย การสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร อุดมศึกษา

Abstract

This research aimed to synthesize studies on the teaching of Thai language for communication at the higher education level conducted between 2007 and 2024, and to analyze trends and key observations derived from them. Ten research papers and theses were examined, all retrieved from the ThaiLIS database. The research followed three procedures: (1) surveying and collecting relevant studies, (2) compiling data into a research synthesis table, and (3) analyzing and synthesizing data through frequency and basic statistical methods. The results showed that most studies employed experimental and quasi-experimental designs, conducted by nine higher education institutions. Seven primary research purposes were identified: comparing or improving learning achievement, developing instructional

innovations, investigating opinions and satisfaction, evaluating instructional efficiency and effectiveness, exploring problems and learners' needs, and comparing perspectives or needs. Most participants were undergraduate students, Thai and international, selected through various sampling methods. Common research instruments included lesson plans, achievement tests, and questionnaires, while frequently used statistical tools were mean, standard deviation, t-test, and E_1/E_2 efficiency formula.

Trend analysis revealed a notable decline in research publications, with most studies concentrated between 2007 and 2016, and none found between 2018 and 2024. A key observation was that most research predominantly focused on the creation and evaluation of instructional innovations, while relatively few studies investigated learner-centered aspects such as motivation, attitude, and real communicative experiences. The major issue identified was an imbalance between innovation development and the understanding of learners as the core of learning. This represents a significant academic gap in Thai language teaching research at the higher education level from 2007 to 2024. These findings underscore the need to promote further studies that integrate innovation development, learning evaluation, and learner needs analysis to achieve a more balanced and sustainable approach to teaching Thai language for communication in higher education.

Keywords: Research Synthesis, Teaching Thai for Communication, Higher Education

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การศึกษาระดับอุดมศึกษาเป็นระดับการศึกษาขั้นสูงสุด เป็นแหล่งรวมศาสตร์แขนงต่าง ๆ เพื่อบ่มเพาะและผลิตบัณฑิตให้มีความรู้ ความสามารถ และมีคุณลักษณะของบัณฑิต ซึ่งเป็นคุณสมบัติที่พึงประสงค์ของผู้สำเร็จการศึกษาระดับอุดมศึกษาที่พึงมีคุณลักษณะตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิมี 5 ด้าน ได้แก่ ด้านคุณธรรม จริยธรรม (Ethics

and Moral) ด้านความรู้ (Knowledge) ด้านทักษะทางปัญญา (Cognitive Skills) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ (Interpersonal Skills and Responsibility) และด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ซึ่งจะเห็นได้ว่าด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ถือเป็นหนึ่งคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิที่กล่าวไว้ข้างต้น อันหมายถึง ความสามารถในการวิเคราะห์เชิงตัวเลข ความสามารถในการใช้เทคนิคทางคณิตศาสตร์และสถิติ ความสามารถในการสื่อสาร ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน และการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ การสื่อสารทั้ง 4 ทักษะ เป็นคุณสมบัติด้านการสื่อสารที่นักศึกษาพึงมี (Office of the Higher Education Commission, 2015) เนื่องจากเป็นทักษะที่จำเป็นต่อการเรียนรู้ การทำงาน และการดำรงชีวิตในสังคมยุคใหม่

ภาษาไทยเป็นเครื่องมือสำคัญในการสื่อสาร ถ่ายทอดวัฒนธรรม ความรู้ และภูมิปัญญาของชาติ ดังนั้น การสอนภาษาไทยตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานจนถึงระดับอุดมศึกษามีวัตถุประสงค์เพื่อฝึกฝนผู้เรียนให้ใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในด้านการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน นอกจากนี้ การสอนภาษาไทยในยุคเทคโนโลยีสารสนเทศยังต้องปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงของสังคมและเทคโนโลยีใหม่ ๆ อาจารย์ผู้สอนจึงต้องหาวิธีการสอนที่มีความหลากหลาย เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและช่วยให้ผู้เรียนเห็นประโยชน์ในการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน (Thongem & Jongchaikit, 2012, p. 73-75; Ma-un, 2016, p. 170) อีกทั้งอาจารย์ควรคำนึงถึงผู้เรียนเป็นสำคัญ โดยควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในการเรียนรู้ฝึกกระบวนการคิดเพื่อสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ส่งเสริมให้ผู้เรียนค้นคว้าหาความรู้ด้วยตนเอง รวมถึงการแบ่งปันความรู้กันในห้องเรียนเพื่อให้ได้บัณฑิตที่มีคุณลักษณะอันพึงประสงค์ นั่นคือ มีความสามารถในทักษะการสื่อสารทั้ง 4 ด้าน ทั้งการฟัง การอ่าน การพูด และการเขียน สามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ รวมถึงมีกระบวนการคิดอย่างเป็นระบบ (Chiewchan, 2020: p. 118) สอดคล้องกับฝ่ายแนะแนวการศึกษา มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (Sukhothai Thammathirat Open University, 2018) ที่ได้กล่าวถึงทักษะพื้นฐานที่จำเป็นสำหรับนักศึกษาในยุคปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วและต้องการการเรียนรู้ตลอดชีวิต หนึ่งในนั้นคือทักษะด้านภาษาและการสื่อสาร ซึ่งภาษาเป็นตัวกลางที่ช่วยให้มนุษย์มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างกัน และก่อให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาวิทยาการต่าง ๆ ในโลกไร้พรมแดนหรือยุค

สังคมข่าวสารนี้ ไม่อาจปฏิเสธได้ว่าผู้ที่มีความรู้และทักษะในการใช้ภาษาดีย่อมสามารถที่จะแสวงหาความรู้ที่จะนำมาใช้ประโยชน์ในการดำเนินชีวิตและพัฒนาตนเองได้อย่างเต็มศักยภาพ

แม้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารจะมีความสำคัญต่อการพัฒนาผู้เรียน แต่จากการสำรวจพบว่าการทำวิจัยด้านนี้ในระดับอุดมศึกษายังมีจำนวนจำกัด เมื่อสืบค้นจากฐานข้อมูล ThaiLIS ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2567 พบเพียง 10 เรื่องเท่านั้น ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่ายังขาดการวิจัยเชิงลึกที่ต่อเนื่อง ทั้งในมิติของการพัฒนานวัตกรรมการสอน การประเมินผล ตลอดจนการสำรวจปัญหาและความต้องการของผู้เรียน

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาที่ปรากฏในช่วงเวลาดังกล่าว เพื่อรวบรวมและวิเคราะห์ภาพรวม ลักษณะ ขอบเขต แนวโน้ม และข้อสังเกตของงานวิจัยที่ผ่านมา ทั้งนี้เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการกำหนดทิศทางงานวิจัยด้านภาษาไทยในอนาคต และเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนและสังคมร่วมสมัยต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS
2. เพื่อวิเคราะห์แนวโน้มและข้อสังเกตของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา

กรอบแนวคิดในการวิจัย

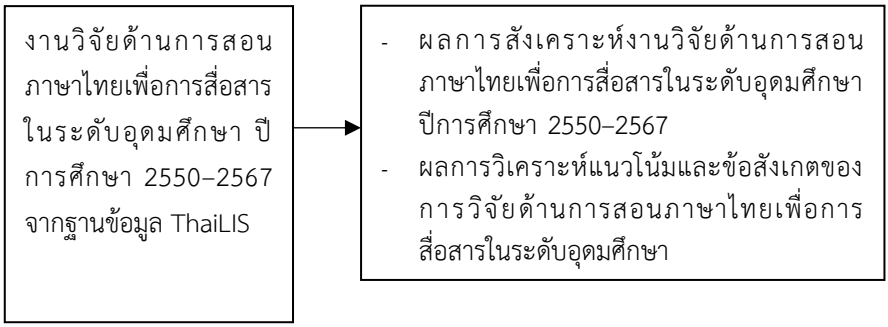

Figure 1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา และเพื่อวิเคราะห์แนวโน้มและข้อสังเกตของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2567 สามารถสืบค้นข้อมูลได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS โดยใช้คำสำคัญในการค้นหาตามหัวข้อวิจัย คือ “ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร” และมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งมีวิธีดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. สำรวจและรวบรวมข้อมูลงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2567 สามารถสืบค้นข้อมูลได้จากฐานข้อมูล ThaiLIS โดยใช้คำสำคัญในการค้นหาตามหัวข้อวิจัยคือ “ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร” และมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ซึ่งปรากฏผลงานวิทยานิพนธ์ระดับบัณฑิตศึกษาทั้งหมด 10 เรื่อง

2. บันทึกข้อมูลลงในตารางที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ซึ่งประกอบด้วย ชื่อวิจัย ประเภทของงานวิจัย ชื่อผู้จัดทำ หลักสูตร/สาขาวิชา ชื่อสถาบัน วัตถุประสงค์ กลุ่มตัวอย่าง นวัตกรรมที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สถิติที่ใช้ในการวิจัย และผลการวิจัย

3. วิเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยที่ได้จากการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยกำหนดประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

1) ข้อมูลพื้นฐานและจำนวนงานวิจัย
2) วัตถุประสงค์ของการวิจัย
3) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย
4) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5) สถิติที่ใช้ในการวิจัย
6) ตัวแปรตาม

4. วิเคราะห์ข้อมูลโดยการคำนวณหาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าความถี่ (Frequency) ค่าร้อยละ (Percentage) และวิเคราะห์เนื้อหา

5. วิเคราะห์แนวโน้มและข้อสังเกตของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา

6. นำเสนอผลการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพแบบพรรณนาวิเคราะห์ (descriptive analytics)

ผลการวิจัย

การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) สังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS 2) เพื่อวิเคราะห์แนวโน้มและข้อสังเกตของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์และสรุปผลโดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ผลการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS ตามประเด็นสำคัญต่าง ๆ ดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานและจำนวนงานวิจัย

จากการศึกษาข้อมูลพื้นฐาน ได้แก่ ปีที่เผยแพร่ สถาบัน ประเภทของงานวิจัย จำนวนของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา จากฐานข้อมูล ThaiLIS มีรายละเอียด ดังนี้

Table 1 แสดงข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567

สถาบัน	จำนวน		ร้อยละ
	วิจัย	วิทยานิพนธ์	
1. มหาวิทยาลัยรังสิต	2		20
2. มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม	1		10
3. มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม	1		10
4. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ		1	10
5. มหาวิทยาลัยศิลปากร		1	10
6. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์	1		10
7. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ	1		10
8. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย	1		10
9. มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา	1		10
รวม (จำนวน)	**8**	**2**	**100**
ร้อยละ	**80**	**20**	

จากตาราง 1 พบว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS มีทั้งหมด 10 เรื่อง แบ่งออกเป็น วิจัย 8 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 80 และวิทยานิพนธ์ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20 โดยสถาบันการศึกษาที่ผลิตงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ได้แก่ มหาวิทยาลัยรังสิต จำนวน 2 เรื่อง มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 1 เรื่อง มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 1 เรื่อง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 1 เรื่อง มหาวิทยาลัยศิลปากร 1 เรื่อง มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ 1 เรื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ 1 เรื่อง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย 1 เรื่อง และมหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา 1 เรื่อง

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับการตั้งวัตถุประสงค์ของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS จำนวนทั้ง 10 เรื่อง ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 2 แสดงการตั้งวัตถุประสงค์ของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567

วัตถุประสงค์	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
1. เพื่อประเมินประสิทธิผลของนวัตกรรม	1	4.55
2. เพื่อสร้าง/พัฒนา นวัตกรรม	6	27.27
3. เพื่อหาประสิทธิภาพ นวัตกรรม	2	9.09
4. เพื่อเปรียบเทียบ/ศึกษา/สร้าง ผลสัมฤทธิ์/ทักษะ	7	31.81
5. เพื่อศึกษา/สำรวจ ความคิดเห็น/ความพึงพอใจ	4	18.18
6. เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการ	1	4.55
7. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการ	1	4.55
รวม	**22**	**100**

หมายเหตุ งานวิจัย 1 เรื่อง ตั้งวัตถุประสงค์ได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 2 พบว่างานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่อง มีการตั้งวัตถุประสงค์แบ่งออกเป็น 7 รูปแบบ รวมจำนวน 22 ข้อ พบงานวิจัยที่ตั้งวัตถุประสงค์มากที่สุด คือ เพื่อเปรียบเทียบ/ศึกษา/สร้าง ผลสัมฤทธิ์/ทักษะ จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 31.81 รองลงมาคือ เพื่อสร้าง/พัฒนา นวัตกรรม จำนวน 6 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 27.27 รองลงมาคือ เพื่อศึกษา/สำรวจ ความคิดเห็น/ความพึงพอใจ จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 18.18 รองลงมาคือ เพื่อหาประสิทธิภาพ นวัตกรรม จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 9.09 และลำดับสุดท้าย ได้แก่ เพื่อประเมินประสิทธิผลของนวัตกรรม เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการ และเพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการ วัตถุประสงค์ละ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 4.55 ตามลำดับ

3. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS จำนวนทั้ง 10 เรื่อง โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเด็น ได้แก่ ประเภทกลุ่มตัวอย่างและวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 3 แสดงประเภทกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567

ประเภทกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
1. นักศึกษาชาวไทย	9	90
2. นักศึกษาชาวต่างชาติ (เกาหลี)	1	10
รวม	**10**	**100**

จากตาราง 3 พบว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่อง มีการทำวิจัยกลับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชาวไทย จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 90 และทำวิจัยกลับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาชาวต่างชาติ (เกาหลี) จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10

Table 4 แสดงวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567

วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
1. การสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling)	2	20
2. การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling)	2	20
3. การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling)	1	10
4. การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)	3	30
5. ไม่ระบุวิธีการสุ่ม	2	20
รวม	**10**	**100**

จากตาราง 4 พบว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่อง มีการใช้วิธีการสุ่มหรือเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) มากที่สุด จำนวน 3 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 30 รองลงมาคือ การสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) และการสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) จำนวนวิธีละ 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 20 และการสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 10 ตามลำดับ ส่วนงานวิจัยอีก 2 เรื่อง ไม่ระบุวิธีการสุ่ม

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับเครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS จำนวนทั้ง 10 เรื่อง ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 5 แสดงเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
1. นวัตกรรมประเภทสื่อและเทคโนโลยี	4	12.90
2. แบบประเมินคุณภาพของสื่อ/แบบประเมินผลการใช้สื่อ	2	6.45
3. แผนการจัดการเรียนรู้	7	22.58
4. คู่มือประกอบการเรียนการสอน	1	3.23
5. แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์	7	22.58
6. แบบวัด/แบบทดสอบวัด ทักษะ/ความสามารถ	4	12.90
7. แบบวัด/แบบสอบถาม ความพึงพอใจ	2	6.45
8. แบบสำรวจ/แบบสอบถาม ความคิดเห็น	4	12.90
รวม	**31**	**100**

หมายเหตุ งานวิจัย 1 เรื่อง มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 5 พบว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่อง มีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประเภทแผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์มากที่สุด จำนวน 7 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 22.58 รองลงมาคือ นวัตกรรมประเภทสื่อและเทคโนโลยี และแบบวัด/แบบทดสอบวัดทักษะ/ความสามารถ จำนวน 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 12.90 รองลงมาคือ แบบวัด/แบบสอบถาม ความพึงพอใจ จำนวน 2 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.45 และพบน้อยที่สุดคือ คู่มือประกอบการเรียนการสอน จำนวน 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 3.23 ตามลำดับ

5. สถิติที่ใช้ในการวิจัย

จากการศึกษาเกี่ยวกับสถิติที่ใช้ในงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS จำนวนทั้ง 10 เรื่อง ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 6 แสดงสถิติที่ใช้ในการวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567

สถิติใช้ในการวิจัย	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
1. ค่าเฉลี่ย	9	28.13
2. ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน	9	28.13
3. ร้อยละ	4	12.50
4. One Sample t–test	6	18.75
5. Paired Samples Statistics	1	3.13
6. สูตร E_1/E_2	2	6.25
7. ทดสอบภาวะการแจกแจงปกติข้อมูล โดยใช้ Kolmogorov Smirnov	1	3.13
รวม	**32**	**100**

หมายเหตุ งานวิจัย 1 เรื่อง ใช้สถิติในการวิจัยได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 6 พบว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่อง มีสถิติที่ใช้ในการวิจัยประเภท ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานมากที่สุด จำนวน 9 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 28.13 รองลงมาคือ One Sample t–test จำนวน 6 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 18.75 รองลงมาคือ ร้อยละ จำนวน 4 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 12.50 รองลงมาคือ สูตร E_1/E_2 จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 6.25 และพบน้อยที่สุดคือ Paired Samples Statistics และการทดสอบภาวะการแจกแจงปกติข้อมูล โดยใช้ Kolmogorov Smirnov พบสถิติละ 1 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 3.13 ตามลำดับ

6. ตัวแปรตาม

จากการศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรตามของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS จำนวนทั้ง 10 เรื่อง ปรากฏรายละเอียด ดังนี้

Table 7 แสดงตัวแปรตามของงานวิจัยด้านภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ที่ผู้วิจัยต้องการพัฒนาในการทำวิจัย

ตัวแปรตาม	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
1. ด้านความรู้ (K)	5	33.33
2. ด้านทักษะ (P)	4	26.67
3. ด้านเจตคติ (A)	4	26.67

ตัวแปรตาม	จำนวนงานวิจัย	ร้อยละ
4. ด้านประสิทธิผลของนวัตกรรม	1	6.67
5. ด้านปัญหาและความต้องการ	1	6.67
รวม	**15**	**100**

หมายเหตุ งานวิจัย 1 เรื่อง มีตัวแปรตามได้มากกว่า 1 ข้อ

จากตาราง 7 พบว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่องมีตัวแปรตามด้านความรู้ (K) มากที่สุด จำนวน 5 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 33.33 รองลงมาคือ ด้านทักษะ (P) และด้านเจตคติ (A) ด้านละ 4 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 26.67 และพบน้อยที่สุดคือ ด้านประสิทธิผลของนวัตกรรม และด้านปัญหาและความต้องการ พบด้านละ 1 เรื่อง คิดเป็นร้อยละ 6.67 ตามลำดับ

ตอนที่ 2 ผลการวิเคราะห์แนวโน้มและข้อสังเกตของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 จากฐานข้อมูล ThaiLIS จำนวนทั้ง 10 เรื่อง ผู้วิจัยพบแนวโน้มและข้อสังเกตบางประการ ดังนี้

1. แนวโน้มของการเผยแพร่งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ในฐานข้อมูล ThaiLIS

กราฟแสดงแนวโน้มของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่อง เมื่อเรียงตามปี พ.ศ. ที่เผยแพร่ในฐานข้อมูล ThaiLIS ปรากฏกราฟดังต่อไปนี้

Figure 2 กราฟแสดงแนวโน้มงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2567

จากกราฟ แสดงให้เห็นว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ทั้ง 10 เรื่อง เมื่อเรียงตามปี พ.ศ. ที่เผยแพร่ในฐาน ThaiLIS ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2550–2567 พบว่ามีแนวโน้มที่ลดลง และในช่วงปี พ.ศ. 2561–2567 ไม่ปรากฏงานวิจัยที่เผยแพร่ในฐาน ThaiLIS

2. ข้อสังเกตจากการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ในฐานข้อมูล ThaiLIS

ข้อสังเกต: จำนวนงานวิจัย

จากการรวบรวม วิเคราะห์ และสังเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ที่เผยแพร่ในฐาน ThaiLIS รวม 18 ปี แต่ปรากฏงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาเพียง 10 เรื่อง ซึ่งค่อนข้างน้อยเมื่อเทียบกับช่วงเวลาเกือบสองทศวรรษ สะท้อนให้เห็นถึงผลกระทบจากบริบทสังคมและนโยบายการศึกษาของประเทศในแต่ละช่วง เช่น การมุ่งเน้นการประกันคุณภาพและกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาในช่วงปี 2550–2559 การ

เปลี่ยนผ่านสู่การเรียนรู้ดิจิทัลและการเรียนออนไลน์ในช่วงปี 2560–2567 รวมถึงสถานการณ์การแพร่ระบาดของโควิด-19 ที่ทำให้การวิจัยเชิงปฏิสัมพันธ์ลดลง ประกอบกับแนวโน้มการให้ความสำคัญกับการวิจัยเชิงพื้นที่และนวัตกรรมมากกว่าด้านภาษา ส่งผลให้งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมีจำนวนจำกัดและขาดความต่อเนื่องตามบริบทการเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในยุคดิจิทัล

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย เรื่อง การสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 พบว่า พบว่า ประเด็นถกเถียงหลักอยู่ที่จำนวนงานวิจัยที่มีน้อยและขาดความต่อเนื่อง ซึ่งสะท้อนถึงความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนานวัตกรรมการสอนกับการศึกษาผู้เรียนในฐานะศูนย์กลาง แม้งานวิจัยส่วนใหญ่จะมุ่งสร้างและประเมินนวัตกรรมเพื่อพัฒนาทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร แต่กลับมีจำนวนน้อยที่ศึกษามิติของผู้เรียน เช่น แรงจูงใจ (motivation) เจตคติ (attitude) หรือประสบการณ์การใช้ภาษาในบริบทจริง (communicative context) ซึ่งถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของแนวคิด Communicative Language Teaching (CLT) ตามกรอบของ Hymes (1972) และ Canale & Swain (1980) สถานการณ์นี้จึงสะท้อนแนวโน้มของการสอนภาษาในระดับอุดมศึกษาที่ให้ความสำคัญกับ “สิ่งที่สอน” มากกว่า “ผู้ที่เรียน” ซึ่ง ขัดกับแนวคิดการสอนภาษาเชิงสื่อสาร ที่มุ่งพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเหมาะสมตามบริบททางสังคมและวัฒนธรรม ทั้งยังไม่สอดคล้องกับแนวคิดคอนสตรัคติวิสม์ (Constructivist Theory) ของ Vygotsky (1978) ที่เน้นให้ผู้เรียนเป็นผู้สร้างองค์ความรู้ด้วยตนเองผ่านกระบวนการปฏิสัมพันธ์ทางสังคม ดังนั้น ประเด็นเรื่องจำนวนงานวิจัยที่น้อย จึงไม่ใช่เพียงข้อจำกัดเชิงปริมาณ แต่ยังเป็น ภาพสะท้อนของทิศทางการวิจัยที่ยังไม่สมดุล ระหว่าง “การพัฒนาเทคนิคการสอน” กับ “การทำความเข้าใจผู้เรียนในบริบทจริงของการสื่อสาร” ซึ่งควรได้รับการพัฒนาให้มีความสมดุลและต่อเนื่องในอนาคต ซึ่งจากผลการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ที่เผยแพร่ในฐาน ThaiLIS ทั้ง 10 เรื่อง ดังกล่าวสามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1. จากผลการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ตามประเด็นสำคัญต่าง ๆ มีรายละเอียด ดังนี้

1) ด้านข้อมูลพื้นฐานและจำนวนงานวิจัย มีงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ที่เผยแพร่ในฐาน ThaiLIS ทั้งหมด 10 เรื่อง แบ่งออกเป็น วิจัย 8 เรื่อง และวิทยานิพนธ์ 2 เรื่อง โดยสถาบันการศึกษาที่ผลิตงานวิจัย มีทั้งหมด 9 สถาบัน ได้แก่ 1) มหาวิทยาลัยรังสิต 2) มหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม 3) มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม 4) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ 5) มหาวิทยาลัยศิลปากร 6) มหาวิทยาลัยราชภัฏอุตรดิตถ์ 7) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ 8) มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลศรีวิชัย และ 9) มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา ซึ่งจากจำนวนงานวิจัยทั้งหมด 10 เรื่อง พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เป็น งานวิจัยอิสระ มากกว่าวิทยานิพนธ์ สะท้อนให้เห็นถึงความสนใจของอาจารย์หรือนักวิจัยในการพัฒนาการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในเชิงปฏิบัติ ขณะเดียวกัน การกระจายตัวของสถาบันที่ผลิตงานวิจัยมีความกว้าง แต่ผลิตงานเพียงแห่งละ 1–2 เรื่อง แสดงถึงลักษณะการวิจัยที่กระจายเป็นรายบุคคลมากกว่าการต่อยอดอย่างเป็นระบบหรือเป็นโครงการวิจัยต่อเนื่อง ทำให้เห็นว่างานวิจัยด้านนี้ยังคงมีจำนวนไม่มากและยังขาดความต่อเนื่องในเชิงสถาบัน ควบคู่กับแนวโน้มของการเน้นนวัตกรรมมากกว่าผู้เรียน จึงสามารถตีความได้ว่าประเด็นถกเถียงของการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ไม่ได้อยู่ที่ “ขาดงานวิจัย” เพียงอย่างเดียว หากแต่อยู่ที่ “ทิศทางของงานวิจัยที่ยังไม่สมดุล” ระหว่างการพัฒนาเทคนิคการสอนกับการเข้าใจบริบทของผู้เรียนในยุคดิจิทัล ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่ควรถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นแกนกลางของการวิจัยในอนาคต เพื่อให้การสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสามารถตอบสนองความเปลี่ยนแปลงของผู้เรียนและสังคมร่วมสมัยได้อย่างแท้จริง

2) ด้านวัตถุประสงค์ของการวิจัย พบว่ามีการตั้งวัตถุประสงค์แบ่งออกเป็น 7 รูปแบบ ได้แก่ 1) เพื่อเปรียบเทียบ/ศึกษา/สร้าง ผลสัมฤทธิ์/ทักษะ 2) เพื่อสร้าง/พัฒนานวัตกรรม 3) เพื่อศึกษา/สำรวจ ความคิดเห็น/ความพึงพอใจ 4) เพื่อหาประสิทธิภาพนวัตกรรม 5) เพื่อประเมินประสิทธิผลของนวัตกรรม 6) เพื่อศึกษาปัญหาและความต้องการ และ 7) เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นและความต้องการ ซึ่งจากผลการวิเคราะห์วัตถุประสงค์ของงานวิจัย พบว่าแนวโน้มการศึกษาด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษามีลักษณะเด่นอยู่ที่การมุ่งเน้นการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะของผู้เรียน รวมถึงการสร้างและพัฒนานวัตกรรมการเรียนการสอน ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการปรับปรุงวิธีการจัดการเรียนการสอนและสื่อการสอนมากกว่าการทำความเข้าใจปัญหาเชิงระบบของผู้เรียน ขณะที่วัตถุประสงค์ที่เกี่ยวข้องกับการ

ประเมินประสิทธิผลของนวัตกรรม การศึกษาปัญหาและความต้องการของผู้เรียน ตลอดจนการเปรียบเทียบความคิดเห็นยังมีสัดส่วนน้อยมาก ทั้งที่ประเด็นเหล่านี้สามารถเป็นข้อมูลสำคัญสำหรับการออกแบบและพัฒนาการเรียนการสอนที่ตอบโจทย์ผู้เรียนได้ตรงจุด แนวโน้มดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า งานวิจัยส่วนใหญ่ยังคงอยู่ในมิติของการ “พัฒนาสื่อและวิธีการสอน” เป็นหลัก แต่ยังขาดงานวิจัยที่ศึกษา “ผู้เรียน” ในฐานะศูนย์กลางของการเรียนการสอนอย่างรอบด้าน อาทิ การสำรวจความต้องการ ทัศนคติ หรือปัญหาในการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร สอดคล้องกับประเด็นถกเถียงหลักของงาน คือ ความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนานวัตกรรมกับการศึกษาผู้เรียน และยังขัดกับแนวคิด Communicative Language Teaching (Hymes, 1972; Littlewood, 2004) ที่เน้นให้การสอนภาษามีฐานอยู่บนความเข้าใจผู้เรียนและบริบทการสื่อสารจริง ดังนั้น งานวิจัยในอนาคตควรให้ความสำคัญกับการศึกษามิติของผู้เรียนควบคู่กับการพัฒนานวัตกรรม เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ในการยกระดับคุณภาพการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาได้อย่างยั่งยืน

3) ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย พบว่ามีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นทั้งนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างชาติ (เกาหลี) มีวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง ทั้งหมด 4 วิธี ได้แก่ 1) การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) 2) การสุ่มอย่างง่าย (Simple random sampling) 3) การสุ่มแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) 4) การสุ่มแบบแบ่งชั้น (Stratified Random Sampling) และมีงานวิจัยจำนวน 2 เรื่อง ไม่ระบุวิธีการสุ่ม ซึ่งจากข้อมูลการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง พบว่างานวิจัยส่วนใหญ่เลือกใช้ การเลือกแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะงานวิจัยด้านการสอนที่มักต้องการกลุ่มตัวอย่างที่มีคุณสมบัติเฉพาะ เช่น นักศึกษาที่เรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารหรือกลุ่มที่มีความเหมาะสมต่อการทดลองการสอน ขณะที่การสุ่มแบบอื่น ๆ เช่น การสุ่มอย่างง่ายและการสุ่มแบบกลุ่มมีการใช้น้อยกว่า และยังพบว่างานวิจัยบางเรื่องไม่ได้ระบุวิธีการสุ่มอย่างชัดเจน แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดด้านความเข้มงวดของระเบียบวิธีวิจัย และเป็นประเด็นที่ควรให้ความสำคัญในงานวิจัยต่อไปเพื่อเพิ่มความน่าเชื่อถือของผลการศึกษา นอกจากนี้ การเลือกใช้กลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจงยังสะท้อนถึง “ความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนานวัตกรรมกับการศึกษาผู้เรียนในฐานะศูนย์กลาง” เนื่องจากวิธีการสุ่มลักษณะนี้มักจำกัดการมองเห็นความหลากหลายของผู้เรียนและบริบทการสื่อสารในสถานการณ์จริง ซึ่งอาจทำให้การสรุปผลการวิจัยขาดความครอบคลุมในเชิงสังคมและ

วัฒนธรรม การวิจัยในอนาคตจึงควรขยายรูปแบบการเลือกกลุ่มตัวอย่างให้สะท้อนผู้เรียนที่หลากหลายยิ่งขึ้น เพื่อให้การสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารตอบสนองต่อแนวคิด Communicative Language Teaching และ Learner-Centered Approach ได้อย่างแท้จริง

4) ด้านเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่ามีเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ทั้งหมด 6 เครื่องมือ ได้แก่ 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ 3) นวัตกรรมประเภทสื่อและเทคโนโลยี 4) แบบวัด/แบบทดสอบวัด ทักษะ/ความสามารถ 5) แบบวัด/แบบสอบถามความพึงพอใจ และ 6) คู่มือประกอบการเรียนการสอน ซึ่งจากการวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย พบว่า แผนการจัดการเรียนรู้และแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ เป็นเครื่องมือที่ได้รับความนิยมมากที่สุด แสดงให้เห็นว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษามุ่งเน้นไปที่การออกแบบและวัดผลกระบวนการเรียนการสอนเป็นหลัก ขณะที่การใช้นวัตกรรมประเภทสื่อและเทคโนโลยี และแบบวัดทักษะความสามารถก็สะท้อนให้เห็นความพยายามของนักวิจัยในการปรับรูปแบบการสอนให้ทันสมัยและตอบสนองต่อพัฒนาการด้านดิจิทัล อย่างไรก็ตาม เครื่องมือประเภทแบบสอบถามความพึงพอใจและคู่มือประกอบการเรียนการสอนมีการใช้น้อยมาก ซึ่งอาจบ่งชี้ว่างานวิจัยยังไม่ให้ความสำคัญเท่าที่ควรต่อการสะท้อนมุมมองของผู้เรียนหรือการพัฒนาคู่มือเพื่อสนับสนุนการเรียนรู้ในเชิงระบบ แนวโน้มดังกล่าวแสดงให้เห็นว่างานวิจัยด้านนี้ยังคงเน้นการพัฒนา “ผลสัมฤทธิ์และทักษะ” ของผู้เรียน มากกว่าการศึกษามิติความพึงพอใจหรือการจัดทำเครื่องมือสนับสนุนการเรียนรู้อย่างต่อเนื่อง ชี้ให้เห็นถึง “ความไม่สมดุลระหว่างการพัฒนานวัตกรรมกับการทำความเข้าใจผู้เรียนในฐานะศูนย์กลางของการเรียนรู้” เนื่องจากการมุ่งออกแบบและวัดผลด้วยเครื่องมือเชิงประสิทธิภาพเพียงด้านเดียวอาจยังไม่เพียงพอที่จะสะท้อนการใช้ภาษาในบริบทจริงตามแนวคิด Communicative Language Teaching (Hymes, 1972; Canale & Swain, 1980) ที่เน้นการพัฒนาความสามารถในการสื่อสารผ่านประสบการณ์และปฏิสัมพันธ์ของผู้เรียนโดยตรง ดังนั้น การวิจัยในอนาคตควรส่งเสริมการพัฒนาเครื่องมือที่สะท้อนทั้งมิติผลสัมฤทธิ์และมิติประสบการณ์ของผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารอย่างแท้จริง

5) ด้านสถิติที่ใช้ในการวิจัย พบสถิติที่ใช้ในการวิจัยทั้งหมด 7 สถิติ ได้แก่ 1) ค่าเฉลี่ย 2) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน 3) One Sample t–test 4) ร้อยละ 5) สูตร E_1/E_2

6) Paired Samples Statistics และ 7) การทดสอบภาวะการแจกแจงปกติของข้อมูล โดยใช้ Kolmogorov Smirnov จากข้อมูลดังกล่าวพบว่า งานวิจัยส่วนใหญ่เลือกใช้สถิติพื้นฐานเพื่อวิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและประสิทธิภาพของนวัตกรรม ซึ่งเหมาะสมกับลักษณะของการวิจัยเชิงทดลองและกึ่งทดลองที่เน้นการเปรียบเทียบก่อนและหลังการเรียน อย่างไรก็ตาม การใช้สถิติขั้นสูงหรือการวิเคราะห์เชิงอธิบาย เช่น การวิเคราะห์ความแปรปรวนหรือการสร้างแบบจำลองเชิงโครงสร้าง (SEM) ปรากฏน้อยมาก แสดงให้เห็นถึงข้อจำกัดของการวิเคราะห์ข้อมูลที่มุ่งเฉพาะผลลัพธ์เชิงปริมาณมากกว่าการเข้าใจพฤติกรรมและกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนในเชิงลึก ประเด็นนี้จึงเชื่อมโยงกับข้อถกเถียงหลักของงานสังเคราะห์ว่า “การเน้นการวัดผลนวัตกรรมมากกว่าการศึกษาผู้เรียน” อาจทำให้การวิจัยขาดความสมดุลในการสะท้อนภาพรวมของการเรียนรู้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ซึ่งตามแนวคิดของ Hymes (1972) และ Canale & Swain (1980) การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารจำเป็นต้องอาศัยข้อมูลที่สะท้อนทั้งด้านประสิทธิภาพและประสบการณ์ทางภาษาในบริบทจริง ดังนั้น การวิจัยในอนาคตควรพิจารณาการใช้สถิติที่หลากหลายมากขึ้น เช่น การวิจัยแบบผสม (Mixed Methods) เพื่อให้เข้าใจทั้งผลลัพธ์และกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนอย่างรอบด้านและลึกซึ้งยิ่งขึ้น

6) ด้านตัวแปรตาม พบตัวแปรตาม 5 ด้าน ได้แก่ ด้านความรู้ (K) ด้านทักษะ (P) ด้านเจตคติ (A) ด้านประสิทธิผลของนวัตกรรม และด้านปัญหาและความต้องการ ซึ่งจากการสังเคราะห์งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ที่เผยแพร่ในฐาน ThaiLIS ทั้ง 10 เรื่อง พบว่ามีการทำวิจัยครอบคลุมประเด็นต่าง ๆ ได้แก่ ด้านการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้ พบ 1 เรื่อง คือ เรื่อง การพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์สำหรับนักศึกษาปริญญาตรี มหาวิทยาลัยรัตนบัณฑิต (Wattanakul, 2010) ด้านการพัฒนาสื่อการเรียนรู้ พบ 5 เรื่อง ได้แก่ 1) การพัฒนาบทเรียนอิเล็กทรอนิกส์ รายวิชา THA 106 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (สายใจ ทองเนียม, 2550) 2) การพัฒนาแบบฝึกทักษะการฟังภาษาไทยเพื่อการสื่อสารโดยใช้วิธีธรรมชาติสำหรับนักศึกษาชาวเกาหลี (Thusaranon, 2011) 3) ประสิทธิผลของสื่อการสอนอิเล็กทรอนิกส์ รายวิชา THA 106 ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเรื่องการฟง (Ruenrueng, 2011) 4) การพัฒนาบทเรียนวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เรื่อง การอ่าน ผ่านระบบ Learning Management System (LMS) (Sirichanda, et al. 2014) และ 5) การสร้างแบบฝึกทักษะการใช้คำศัพท์ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารที่

ถูกต้อง: กรณีศึกษานักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (Theppawan, 2016) **ด้านการพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะทางภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร** พบ 3 เรื่อง ได้แก่ 1) การพัฒนาความคิดสร้างสรรค์ของนักศึกษาสาขาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารด้วยเทคนิคอินโฟกราฟิกโมเดล (Mekmuangthong, 2021) 2) การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาไทยด้วยการสอนภาษาแบบโฟนิกส์ ในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร (Charoenrat, 2012) และ 3) การศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง การเขียนรายงานทางวิชาการ รายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา โดยใช้ทฤษฎีการเรียนรู้แบบร่วมมือ (Thongklang, 2017) **และด้านการศึกษาและวิเคราะห์สภาพการจัดการเรียนรู้ด้านภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร** พบ 1 เรื่อง คือ ปัญหาและความต้องการที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏจันทรเกษม (Donchanthong, Samransamruajkit, & Pramuancharoenkij, 2008) โดยการวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาดังกล่าว มีความสำคัญต่อการพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพ โดยการวิจัยจะช่วยปรับปรุงและพัฒนาแนวทางการสอนที่เหมาะสมกับผู้เรียนแต่ละกลุ่ม ทำให้การเรียนรู้ภาษาไทยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและตอบสนองต่อความต้องการของผู้เรียนได้ดีขึ้น และสามารถปรับปรุงการสอนเพื่อส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องและเป็นธรรมชาติ อย่างไรก็ตาม จากลักษณะของตัวแปรตามที่มุ่งเน้นผลลัพธ์ด้านความรู้ ทักษะ และประสิทธิภาพของนวัตกรรม มากกว่าการศึกษาปัจจัยเชิงพฤติกรรมหรือกระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียน สะท้อนให้เห็นว่า งานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารยังคงให้ความสำคัญกับ “สิ่งที่สอน” มากกว่า “ผู้ที่เรียน” และยังไม่เปิดพื้นที่เพียงพอในการศึกษามิติการสื่อสารในบริบทจริง ซึ่งเป็นแก่นของแนวคิด Communicative Language Teaching (Hymes, 1972; Canale & Swain, 1980) และทฤษฎีคอนสตรัคติวิสม์ (Vygotsky, 1978) ที่เน้นการเรียนรู้ผ่านปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและการสร้างองค์ความรู้ด้วยตนเอง ดังนั้น การวิจัยในอนาคตควรขยายขอบเขตตัวแปรตามให้ครอบคลุมมิติด้านทัศนคติ แรงจูงใจ และการใช้ภาษาในบริบทจริง เพื่อให้การพัฒนาการเรียนการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารมีความสมดุลและสอดคล้องกับแนวคิดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางอย่างแท้จริง

2. การวิเคราะห์แนวโน้มและข้อสังเกตของงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2550–2567 ทั้ง 10 เรื่อง เมื่อเรียงตามปี พ.ศ. ที่เผยแพร่ในฐานข้อมูล ThaiLIS พบว่า มีแนวโน้มที่ลดลง และในช่วงปี พ.ศ. 2561–2567 ไม่ปรากฏงานวิจัยที่เผยแพร่ในฐาน ThaiLIS ทั้งนี้ อาจเนื่องด้วยในช่วงปี พ.ศ. 2561–2567 นั้น ยังเป็นช่วงที่อยู่ในกระบวนการเผยแพร่ตีพิมพ์งานวิจัย และจากผลการวิเคราะห์แนวโน้มข้างต้น ผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า จำนวนงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ตั้งแต่พ.ศ. 2550–2567 รวมระยะเวลา 18 ปี ปรากฏงานวิจัยเพียง 10 เรื่อง ซึ่งค่อนข้างน้อย ทั้งนี้ จากการที่ผู้วิจัยได้สำรวจและรวบรวมข้อมูลงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษา ที่เผยแพร่ระหว่างปี พ.ศ. 2550–2567 ในฐานข้อมูล ThaiLIS โดยใช้คำสำคัญในการค้นหาตามหัวข้อวิจัยคือ “ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร” และมีกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาในระดับอุดมศึกษา ปรากฏงานวิจัยที่ใช้ชื่อคล้ายคลึงกัน ได้แก่ “ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร” และ “ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น” แต่จากการศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับรายละเอียดของทั้ง 2 รายวิชา พบว่า รายวิชา “ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร” เป็นวิชาที่มุ่งเน้นพัฒนาทักษะการใช้ภาษาไทยในด้านการสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพ ทั้งในรูปแบบการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาไทยในการสื่อสารได้อย่างถูกต้อง เหมาะสมกับบริบท และสามารถประยุกต์ใช้ภาษาไทยในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ แต่วิชา “ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น” เน้นให้ผู้เรียนในระดับอุดมศึกษามีทักษะด้านการค้นคว้าข้อมูลสารสนเทศได้อย่างเป็นระบบและสามารถนำเสนอข้อมูลได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ผู้วิจัยจึงรวบรวมข้อมูลมาเพียงด้าน “การสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร” จึงปรากฏงานวิจัยด้านนี้ในฐานข้อมูล ThaiLIS ค่อนข้างน้อย โดยพบเพียง 10 เรื่อง เท่านั้น

นอกจากนี้ สาเหตุที่ทำให้พบงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาค่อนข้างน้อย อาจเนื่องด้วยการทำวิจัยในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสารเป็นเรื่องที่ทำได้ค่อนข้างยาก เนื่องจากรายวิชานี้เป็นรายวิชาในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป กลุ่มภาษา บังคับเรียน (General Education in Teaching and Learning: GETL) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาทั่วไป (General Education หรือ GE) ในระดับมหาวิทยาลัย ลักษณะของผู้เรียนรายวิชาศึกษาทั่วไปมักมีความหลากหลายและมีจำนวนมาก เนื่องจากเป็นผู้เรียนที่มาจากหลากหลายคณะและสาขาวิชา หากทำการวิจัยจะต้องมีการควบคุมขอบเขตและคุณลักษณะของกลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่างให้ชัดเจน เพราะจะส่งผลโดยตรงต่อความ

เที่ยงตรง (Validity) ของการวิจัย และจากการที่ผู้วิจัยสัมภาษณ์อาจารย์ผู้สอนรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มหาวิทยาลัยราชภัฏเพชรบูรณ์ สรุปได้ว่า “การทำวิจัยในระดับอุดมศึกษา โดยส่วนใหญ่มักจะได้รับทุนสนับสนุนจากหน่วยงานทั้งภายในและภายนอกสถาบันการศึกษา ซึ่งกรอบการวิจัยภายใต้ทุนสนับสนุนจากหน่วยงานต่าง ๆ มักจะมีเป้าหมายหลักในการส่งเสริมการบริการวิชาการและการสร้างนวัตกรรมเพื่อพัฒนาชุมชนและท้องถิ่น ซึ่งผู้ที่ประสงค์จะขอทุนสนับสนุนการทำวิจัยจำเป็นต้องออกแบบงานวิจัยที่ให้ตรงตามกรอบและเป้าหมายเหล่านี้ แต่การทำวิจัยในรายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร มุ่งเน้นการพัฒนาหรือแก้ไขปัญหาด้าน พุทธิพิสัย (Cognitive Domain) ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) และจิตพิสัย (Affective Domain) ซึ่งไม่ตรงตามกรอบและเป้าหมายข้างต้น นอกจากนี้ รายวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร เป็นวิชาที่จัดอยู่ในหมวดวิชาศึกษาทั่วไป (GETL) จึงมีนักศึกษาจำนวนมากและหลากหลายคณะ หลากหลายสาขาวิชา ดังนั้น จึงเป็นเรื่องค่อนข้างยากที่จะสามารถเก็บข้อมูลการวิจัยได้อย่างครบถ้วนและครอบคลุม” (T. Kaewwiset & P. Chieophasa, personal communication, January 12, 2024) จากสาเหตุดังกล่าว จึงทำให้พบงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร ในฐานข้อมูล ThaiLIS ค่อนข้างน้อย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

จากผลการวิจัย พบว่า มีการผลิตงานวิจัยด้านการสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารในระดับอุดมศึกษาค่อนข้างน้อย ดังนั้น ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจึงควรส่งเสริม สนับสนุน และทำการวิจัยเพื่อแก้ไขปัญหาและพัฒนาผู้เรียนต่อไป ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ต่อทั้งผู้เรียน ผู้สอน สถาบันการศึกษา ระบบการศึกษา ตลอดจนสังคมและประเทศชาติ

ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

1. จากผลการสังเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของงานวิจัย ด้านกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย พบว่า มีกลุ่มตัวอย่างที่เป็นทั้งนักศึกษาชาวไทยและชาวต่างชาติ (เกาหลี) ดังนั้น หากมีการศึกษาเปรียบเทียบขอบเขตและรายละเอียดของการวิจัยเพิ่มเติม อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการวิจัยมากขึ้น

2. ควรมีการสังเคราะห์ รวมถึงพิจารณาทิศทางและแนวโน้มของงานวิจัยทางการศึกษาทั้งในระดับปริญญาตรี ปริญญาโท และปริญญาเอก เพื่อจะได้นำไปเป็นแนวทาง

และผลิตผลงานวิจัยให้สอดคล้องกับบริบทสังคมและประเทศชาติต่อไป อันเป็นประโยชน์ต่อหลักสูตรและสถาบันการศึกษา

3. ในการสังเคราะห์งานวิจัยควรมีการวิเคราะห์อภิมานร่วมด้วย ซึ่งเป็นการใช้วิธีการทางสถิติในการวิเคราะห์ผลการวิจัยเชิงปริมาณ ช่วยเพิ่มความแม่นยำในการประเมินผลและทำให้ผลลัพธ์มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น

4. ควรมีการรวบรวมและสังเคราะห์ข้อมูลงานวิจัยจากฐานข้อมูลอื่นร่วมด้วย เช่น หอสมุดอิเล็กทรอนิกส์ของมหาวิทยาลัยนั้น ๆ เพื่อจะได้จำนวนงานวิจัยที่นำมาสังเคราะห์เพิ่มขึ้น ส่งผลให้เห็นทิศทางและแนวโน้มที่ชัดเจนมากขึ้น

References

Canale, M., & Swain, M. (1980). Theoretical bases of communicative approaches to second language teaching and testing. *Applied Linguistics, 1*(1), 1–47.

Charoenrat, W. (2012). *Development of Thai pronunciation reading through phonics instruction in Thai for communication course* [in Thai]. https://tdc.thailis.or.th/tdc/index.php

Chiewchan, S. (2020). Thai language teaching in higher education to develop desired graduate attributes [in Thai]. *Journal of Educational Review, 33*(1), 117–122.

Donchanthong, W., Samransamruajkit, C., & Pramuancharoenkij, A. (2008). *Problems and needs in Thai for communication course management of Chandrakasem Rajabhat University students* [in Thai]. https://tdc.thailis.or.th/tdc/index.php

Hymes, D. (1972). On communicative competence. In J. B. Pride & J. Holmes (Eds.), *Sociolinguistics: Selected readings* (pp. 269–293). Penguin.

Littlewood, W. (2004). The task-based approach: Some questions and suggestions. *ELT Journal, 58*(4), 319–326. https://doi.org/10.1093/elt/58.4.319

Ma-un, R. (2016). Quality management in higher education teaching [in Thai]. *Journal of Southern Technology, 9*(2), 169–176.

Mekmuangthong, C. (2021). Developing creativity of Thai for communication students through infographic model techniques [in Thai]. *Journal of Rajabhat Mahasarakham University, 15*(3), 95–103.

Office of the Higher Education Commission. (2015). *National qualifications framework for higher education* [in Thai]. https://www.mua.go.th

Ruenrueng, S. (2011). *The effectiveness of the e-learning courseware media for THA 106: Thai language for communication on listening* [in Thai]. https://tdc.thailis.or.th/tdc/index.php

Sirichanda, S., Hangsa, A., Wilamas, S., & Suwanna, N. (2014). *Development of Thai for communication course lessons on reading via learning management system (LMS)* [in Thai]. Rajamangala University of Technology Suvarnabhumi.

Sukhothai Thammathirat Open University. (2018). *Essential basic skills for today's students* [in Thai]. https://www.stou.ac.th/offices/Oes/Oespage/Guide/article/n10.html

Theppawan, J. (2016). *Development of Thai vocabulary skill exercises for correct communication: A case study of students enrolled in Thai for communication course* [in Thai]. https://tdc.thailis.or.th/tdc/index.php

Thongem, A., & Jongchaikit, M. (2012). Development of Thai language knowledge base for higher education [in Thai]. *Sutthiparitath Journal, 26*(80), 73–97.

Thongklang, P. (2017). *Learning achievement on academic report writing in Thai for communication of first-year students at Nakhon Ratchasima Rajabhat University using cooperative learning theory* [in Thai]. https://tdc.thailis.or.th/tdc/index.php

Thusaranon, S. (2011). *Development of Thai listening skill exercises using natural method for Korean students* (Master's thesis, Silpakorn University) [in Thai].

Vygotsky, L. S. (1978). *Mind in society: The development of higher psychological processes*. Harvard University Press.

Wattanakul, O. (2010). *Development of a learning model for Thai for communication to promote creativity of undergraduate students at Rattana Bundit University* (Doctoral dissertation, Srinakharinwirot University) [in Thai].